

влюбен. Сè пак, не трябва да въздиша. Защото скверни тишината на живите гробници. От тук води пътя на изгрев. Аз вървя — невидима частичка въ бетонния колос на времето. Спокоен съм. Двустистието звъни въ уши е ми като зов на божествено откровение. Азъ ще си ида — беззлюбен и чист — както може да си иде само оня, на когото е обречен безбрежния кръгозор на пурпурните утра.

Кръвта прелива въ главата ми. Идат! Стъпките са ясни и познати — тъй ясни и познати — както името което чувам да се шепне съ дрезгав глас под нумера на моята килия.

